

Η ευθανασία στη λογοτεχνία

«Τα παιδιά των ανθρώπων» του Π.Ντ. Τζέιμς (μτφρ. Σώτη Τριανταφύλλου, εκδ. «Πατάκη»)

Είκοσι πέντε χρόνια από τη Χρονια Ωμέγα δεν γεννιούνται πια παιδιά. Η ανθρώπινη αναπαραγωγή έχει σταματήσει σε όλο τον κόσμο. Οι υπέργηροι οδηγούνται στην απόγνωση και στη θεσμοποιημένη αυτοκτονία, ενώ η τελευταία γενιά των νέων είναι όμορφη, αλλά βίαιη και ανίκανη για αισθήματα. Στο μυθιστόρημα, που η Π.Ντ. Τζέιμς έγραψε το 1922, παρουσιάζεται μια εικόνα της μελλοντικής Αγγλίας, αυτής του 2021, μιας Αγγλίας όπου η ανθρώπινη στειρότητα έχει εξαπλωθεί σαν μαστίγα.

«Πριν πέσει η νύχτα», αυτοβιογραφία του Ρεϊνάλτο Αρένας (μτφρ. Αγγελική Βασιλάκου, εκδ. «Σύγχρονοι Ορίζοντες»)

«Δίνω τέλος στη ζωή μου γιατί δεν μπορώ να εξακολουθήσω να εργάζομαι. Κανένα από τα πρόσωπα που με περιβάλλουν δεν ευθύνεται γι' αυτή την απόφαση. Μόνο ένας είναι ο υπεύθυνος: ο Φιδέλ Κάστρο». Αυτά τα λόγια έγραψε ο Κουβανός συγγραφέας Ρεϊνάλτο Αρένας, ασθενής στο τελικό στάδιο του AIDS, λίγο πριν αυτοκτονήσει στις 7 Δεκεμβρίου του 1990 στη Νέα Υόρκη. Πίσω του άφησε μια ανατριχιαστική προσωπική και πολιτική μαρτυρία, την οποία ολοκλήρωσε λίγες μέρες πριν βάλει ο ίδιος τέρμα στη ζωή του.

«Αμστερνταμ» του Ίαν Μακ Γιούαν, βραβείο Booker (μτφρ. Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης, εκδ. «Νεφέλη»).

Υπορξιακές ανσζητήσεις, ενώ ο θάνατος γίνεται έμμονη ιδέα των πρωταγωνιστών - ηρώων. Λογοτεχνία στα όρια της κοινωνικοπολιτικής σατιρας.

«Η θάλασσα μέσα μου - Γράμματα από την Κόλαση» του Ραμόν Σαμπέδρο (μτφρ. Αγγελική Βασιλάκου, εκδ. «Πατάκη»)

Τριάντα χρόνια τετραπληγικός, ο Ραμόν Σαμπέδρο έφτασε μέχρι το Δικαστήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων στο Στρασβούργο, αλλά δεν κατάρθωσε να πετύχει το δικαίωμα στον θάνατο. Τελικά, τα κατάφερε τον Ιανουάριο του 1998 με τη βοήθεια μιας φίλης του. Το βιβλίο ενέπνευσε την ομώνυμη ταινία του Αλεχάνδρο Αμενάμπαρ. Οσκαρ καλύτερης ξένης ταινίας.